

Forfatter: Blicher, Steen Steensen

Titel: Udrag fra Stakkels Louis!

Citation: Blicher, Steen Steensen: "Udvalgte værker", i Blicher, Steen Steensen: *Udvalgte værker*, Gyldendal, 1982-83, s. 158. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-blich04-shoot-idm140011519237040/facsimile.pdf> (tilgået 07. maj 2024)

Anvendt udgave: Udvalgte værker

St. St. Blicher

Kjertegn – ak! mit Hjerte var i Frankrig, min Sjæl var heftig bevæget af Længsel, og af et dunkelt Haab, et Brev fra min republicanske Ven *Petit* havde vakt.”

„Han skrev mig til: at han af en tilbagevendende Emigrert havde erfaret, at jeg opholdt mig i den danske Bye R*****; at Tingens siden min Flugt havde faaet en uhyre Forandring; at han var Ejer af Rougemont; og at det stod aabent for min Modtagelse! Forresten kunde jeg uden Fare komme tilbage, ja maaskee endog finde en fordelagtig Ansættelse i den ny Regjeringes Tjeneste. Han endte med at bede mig fremskynde min Hjemrejse, da kjere Venner med Utaalmodighed ventede mig.”

„Jeg rejste, jeg ilde, jeg naaede Rougemont. Haugeporten *der* stod paa Klem. Dybt bevæget af smerteglade Følelser, af Lyse og af mørke Erindringer nærmede jeg mig Huset. Udenfor paa Trappen sad en lille nyskelig Glut og bandt Krands – Himmel! det var min *Annette* op ad Dage – livagtig som jeg for tyve Aar saae hende paa Engen. Jeg tog hende paa mine Arme, og bedækkede hendes venlige Ansigt med Kys. „Hvis er Du, lille Engel!” sagde jeg. „Jeg er Moders,” svarte Barnet. „Er Du ikke ogsaa Faders?” spurgte jeg. „Faders?” svarede hun, og saae forundret paa mig, „jeg har ingen Fader.” „Hvad hedder da din Moder?” spurgte jeg igjen. „Hun hedder Mama,” svarte Glutten. Idet samme hørte jeg et Skrig – jeg saae op – *Annette* stod for mig, bleg, skjælvende af Glæde, nær ved at segne i Afmagt. Ja! min Søn! det var hende – det var min elskede, min tabte Hustru; og Barnet – det var deres *Louise*.”

„Hvorfor skulde jeg forsøge at skildre vor Henrykkelse? det var en Umulighed. Det var eet af de Forspil paa Evighedens Glæder, som et naaderigt Forsyn giver os svage, vankelmodige Mennesker – et Glimt af Gjensynets Fryd i det himmelske Fædreland – en Ahnelse om Saligheder, for hvilke de Dødelige endnu intet Ord have fundet.”

„De er vist ligesaa forundret – om ikke ligesaa henrykt – som jeg over min *Annettes* underfulde Frelse? Hør! kjere Søn! – Da hun med unævnelig Smerte havde maattet rive sig løs fra sin af Forfærdelse hendaanede Ægtefælle, og blev ført for Bloddommerne, indgjød hendes bestemte Svar og Væsen, hendes heroiske Kulde – ak! de vidste ikke, at det var den haabløse Fortvivlelses – disse en Slags Deeltagelse: – hun blev frikendt. O Gud! hendes Frihed var hende endnu til ingen Gavn – i samme Øjeblik, som den forkyndtes hende,